

heller ikke havde saa megen Interesse. Det er utvivlsomt, at en Virksomhed som den at være Fabrikarbejder f. Eks. paa Svovlsyrefabrikken i Kastrup, som det ærede Medlem saa udmærket godt kender, eller ved usunde Fabrikker her inde i Hovedstaden nedbryder Sundheden stærkere end at være Arbejder ude paa Landet, med andre Ord, det er utvivlsomt, at der i Fabrikarbejdet, som er samlet i Byerne, ligger mange flere Spirer til Sundhedens Nedbrydelse, end der ligger i Arbejde paa Landet. Men hvad Statistikken viser i denne Henseende, derom ved jeg ikke noget, og hvis den viser, at der er mere Sygelighed paa Landet end i København med sin Svovlsyrefabrik og Krølhaarfabrik, maa jeg naturligvis bøje mig for denne Statistik. Men i det, som det ærede Medlem i øvrigt sagde, laa der aldeles ikke noget, som berettigede hans Sigtelse overfor de københavnske Sygekassemedlemmer. Thi hvis det endelig er saadan, at de syge Medlemmer paa Landet i mindre Grad ligger Sygekasserne til Byrde, fordi deres Dagpenge er saa smaa, at det ikke kan betale sig for dem at trække dem, eller noget i den Retning, anser jeg det i høj Grad for uheldigt og uhyggeligt, og saa vilde jeg ønske, at de ude paa Landet vilde gøre et Stykke Arbejde for, at Dagpengene kom saaledes op, at det kunde betale sig for de syge Medlemmer at være syge, naar de er syge. Jeg kan ikke se, at det skulde være godt, at de syge Medlemmer trods deres Sygdom gaar paa Arbejde, fordi de er for fattige til at have Raad til at ligge syge. Jeg kan aldeles ikke se, at det skulde være heldigt, hverken for Sygdommens Helbredelse eller rent menneskeligt set, om det Forhold virkelig bestod, og jeg tror, at dette Forhold, hvis det bestod, utvivlsomt vilde kunne forværre Sygdommen, utvivlsomt vanskeliggøre Helbredelsen for Folk, ødelægge Menneskene. Det System rummer derfor aldeles ikke noget tiltalende for mig. Jeg synes, det er betydeligt bedre, at Folk, naar de er syge, er sikrede saaledes, at de kan melde sig syge, faa den Lægehjælp, som er nødvendig, og de Dagpenge, som er nødvendige for Familiens Underhold, og jeg kan ikke se, at det skulde være noget tiltalende, at der er en hel Masse helt eller halvt syge

Mennesker, som trods deres Sygdom slæber sig paa Arbejde, fordi det ikke kan betale sig for dem at være sygemeldte.

Det ærede Medlem talte om, at han staar her som Repræsentant for Landsygekasser. Jeg plejer ikke at pukke paa, hvad jeg staar som Repræsentant for, men jeg staar ogsaa her i høj Grad som Repræsentant for en Landkreds, og jeg har rigtignok den Opfattelse, at overfor Sygekasseinstitutionen gælder det ikke om at sætte Skel mellem Land og By, som det ærede Medlem har gjort sig hæderlige Anstrengelser for. Her gælder det om at udvikle Sygekasseinstitutionen som en Enhed for hele Landet, fordi den staar sig bedst ved denne Enhed. Sygekasseinstitutionen i By og paa Land staar sig utvivlsomt bedst ved at blive udviklet og fremmet i Fællesskab i Stedet for, at der skal sættes Skel mellem de bedre stillede og de mindre godt stillede, de, der giver det høje Administrationsbidrag, og de, der giver det lave, o. s. v. Jeg tror, at man ikke burde føre Tale af den Art, som det ærede Medlem her har gjort, hvorved han kun kan have haft den Tilfredsstillelse, at man i Sygekassekredse i Byerne føler sig i høj Grad ilde berørt af, hvad det ærede Medlem har fremsat. Skulde der saa være nogle enkelte Medlemmer ude paa Landet, som synes, at det er udmærket godt gjort, er det alligevel tvivlsomt, om det ærede Medlem i Længden har nogen Fornøjelse eller Tilfredsstillelse af den Hæder, han kan høste der, i Modsætning til den Utak, han høster fra de mange Tusinder i Byerne.

Det ærede Medlem fra Saksøbing sluttede med at sige, at vi skal have 700,000 Medlemmer ind i Sygekasserne foruden dem, der er der. Det er jeg fuldkommen enig med det ærede Medlem i, og hans Udtalelse herom var vist ogsaa en Henvisning til, hvad jeg havde sagt. Vi skal have andre 700,000 Medlemmer ind i Sygekasserne, men ikke ved at gøre det vanskeligere at være i Sygekasserne, ikke ved at tage de, om jeg saa maa sige, gode eller de bedste Medlemmer bort fra Sygekasserne — det er jo en Kendsgerning, at de Medlemmer, som er i faste eller forholdsvist vellønnede Stillinger, ligger Kasserne mindst til Byrde —, men vi skal